

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

VI. Resolvuntur alia quædam circa eandem materiam dubia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

Maximo
cum fructu
& lucro id
sæpius fieri
poterit.

Qui pro
alijs orat,
pro semet-
ipso labo-
rat.

contra charitatem sibi debitam, atq; ideo expers erit meriti. Ita cen-
set, qui hoc fufius probat Raynaudus *Tom. 1. Heteroclit. spiritus. part. 2.
sect. 1. punct. 11.* Non videtur tamen translationem fore invalidam,
si actus satisfactorius concomitetur tantum actum translationis, ut
ut ab ea non vitietur. Si autem non timeatur illud periculum, ut
homo speret suppetiturum postea tempus, quo sibi consulere, & fru-
reatu, per alia opera satisfactoria, vel per indulgentias liberari pos-
sit, sicq; non esset contra rectum Charitatis ordinem, cedere huius
fructui sui operis in favorem alterius, imò meritum quod à transla-
tione pararetur, compensaret in nobiliori genere dispendium illud
boni despiciatoris. Nam perderetur remissio reatus temporarij sine
tantum duraturi, & acquireretur gratia sanctificans & gloria duratura
in æternum. Optimè hoc confirmant illa Luca Tudenfis *lib. 2. contra
Albigens. Cap. 17.* verba: *Qui pro alijs orat, pro semetipso laborat; & Char-
ritate quâ extenditur, ut oret pro alio, semetipsum DEO commendat, &
sanctissima opera Charitatis, quæ ad illos integrè perveniunt, pro quibus sunt;
& integra atq; illibata sine diminutione aliqua permanent operanti.* Vnde
Propheta, *Oratio mea in sinu meo convertetur. Et quia non cessat mori,
qui non cessat bene agere, atq; omne opus bonum Oratio esse dicitur, ut est illud.
Abscondite eleemosynam in sinu pauperis, & ipsa orabit pro vobis
Dominum. Quicumq; boni operis exercitium pro alio gesserit, ad illum pro
dubio secundum vocem Dominicam revertetur pax ejus.*

CAPUT VI.

*Resolvuntur alia quadam circa eandem materiam
dubia.*

2 II.

Communi-
cacio bo-
norum o-
perum qua-
tenus me-
ritoria, sive
impetrato-
ria pluri-
mum pro-

UÆRITUR sexto, Ad quid valeat Confratribus nostris
participatio illa bonorum operum, quatenus meritoria
de congruo, seu impetratoria, aut quid inde consequatur?

RESPOND. Valere hanc participationem ad multa, ut dicitur
mus supra Capite secundo, & aperte constat ex Sacris scripturis: DEUS
quippe propter Jacob benedixit domui Laban; propter decem
stos paratus erat parcere quinque civitatibus; propter David pspice

cit Salomoni; propter fidem portantium sanavit paralyticum; propter ELISEUM dedit prolem Sunamitidi: & propter ELIAM pluviam terræ; propter Joseph Patriarcham ab Ægypto famem avertit, & ita de alijs quàm plurimis. Multa igitur bona spiritualia & temporalia confert DEUS, propter merita iustorum; & multa similiter mala spiritualia & temporalia avertit. Potissimum verò valent merita huiusmodi iustorum hominum ad salutem, & vitam æternam, quod his verbis egregie docet S. Doctor: Dico, quod prædestinationis effectus est salus humana, que à DEO procedit, sicut à prima Causa, sed ejus possunt esse plures causæ proxima, quasi instrumentales, que sunt ordinatæ à divina Prædestinatione ad salutem humanam. sicut instrumenta applicantur ab artifice ad effectum artis explendum unde sicut Prædestinationis divina est effectus, quod iste salvetur, ita & quod per Orationes tales & merita talia salvetur: & hoc etiam Gregorius dicit in 1. lib. Dialog. quod ea que sancti viri orando efficiunt, ita prædestinata sunt, ut precibus obtineantur.

dest parti-
cipanti,
quod mul-
tis S. scri-
pturæ exē-
ptis edo-
cemur.

Q. 6. de
prædestin.
art. 6.

Objiciet hic forsitan quispiam, videri modicum posse Confratribus prodesse hanc meritorum seu bonorum operum Communicationem quod ad vim merendi, cum non habeat rationem meriti de condigno & ex iustitia, sed solum de congruo & amicitia, quod non est rigorosum meritum.

Respondetur hoc minimè ob stare; quia non rarò majora impetrantur per viam amicitia, liberalitatis & congruitatis, quàm iustitia: qui enim fodit in vinea Regis (utitur hoc exemplo Navarr. loc. cit. nu. 3.) via iustitia certum quid meretur, qua via preces Regina non possunt mereri aliud tantundem; via tamen decentis liberalitatis & magnificentia potest ei plus mereri Regina uno verbo, quàm ille centum dierum opere; ita licet via Iustitia quisq; plus sibi possit per se mereri quàm per alios, via tamen decentia & amicitia sepe numero plus per alios quàm per se meretur. Sic porro (verba sunt Raynaud. loco supra citato.) benefacit DEVS alijs intuitu iustorum, ut ex decentia conferat alijs, quæcumq; ipsi iusti possent mereri sibi ipsis. Insuperq; etiam primam gratiam actualem, quàm nemo sibi mereri potest, ac ne de congruo quidem. At respectu alterius, iustus potest eam de congruo mereri; quia actio meritoria non erit planè naturalis, qualem oporteret eam esse, si homo primum illud auxilium sibi ipsi promeretur. Hinc intelligitur, quanti sit uniri multis iusti per necessitudinem aliquam saltem societatis imitæ voluntariæ, sicut fit per Literas Fraternalitatis &c. Hæc ille.

Nonnun-
quam plu-
ra & majo-
ra per viam
liberalita-
tis & de-
centis con-
gruitatis,
amicitiæq;
obtinetur
quàm per
viam iusti-
tia.

Quæ-

212.

In Addit.
ad 3. p. q.
13. art. 2.

QUÆRES septimò, Ad quid conducatur illa eadem participatio quo ad vim satisfactoriam? Huic quæsitio jam supra satisfecimus, his tamen addere lubet quedam verba S. Thomæ dictis nostris mirè convenientia: Pœna, inquit, satisfactoria est ad duo ordinata: scilicet ad solutionem debiti, & ad medicinam pro peccato vitando. In quantum ergo est ad medicinam sequentis peccati, sic satisfactio unius non prodest alteri: quia ex peccato unius, caro alterius non domatur, nec ex actibus unius, alius bene agere conseruit, nisi secundum accidens, in quantum scilicet aliquis per bona opera potest alteri mereri augmentum gratiæ, quæ efficacissimum remedium est ad vitanda peccata: sed hoc est per modum meriti magis, quàm per modum satisfactoriæ. Sed quantum ad solutionem debiti, unus potest pro alio satisfacere, dummodo sit in Charitate & opera ejus satisfactoria esse possint.

213.

Utrum nõ modo iustis, verum etiam peccatoribus hæc proficit meritorum participatio?

In addit.
ad 3. p. q.
27. art. 1.

QUÆRITUR octavò, An participant in dictis bonis operibus tam iij, qui sunt in gratia constituti, quàm qui in peccato?

RESP. Eos qui sunt in statu gratiæ participare in his operibus tam quo ad vim satisfactoriam, quàm quo ad vim meritoriam, iuxta ea quæ hæcenus diximus. Si verò loquamur de ijs, qui lethali sunt peccato obnoxij, imprimis non participant in eiusmodi bonis operibus, quoad vim satisfactoriam. Ratio hujus est, quia nullus liberari potest à pœna, nisi sit absolutus à culpa: effectus enim non minuuntur, neq; tolluntur, nisi diminutâ vel ablatâ causâ: quoad vim autem meritoriam etiam iij, qui sunt in peccato mortali, & quibus communicantur dicta bona opera, participant in illis, ut docet S. Doctor in hunc modum: Si fieret, inquit, communicatio per hunc modum. Facio te participem meritorum totius Ecclesiæ, vel unius Congregationis, vel unius specialis personæ; sic possent valere ad merendum aliquid, qui est in peccato mortali, &c.

214.

In quo excedant indulgentiæ bonorum operum communicationem?

QUÆRES nono, An indulgentiæ amplius proficiunt Confratribus an participatio bonorum spiritualium Ordinis?

RESPOND. Indulgentias eatenus esse majoris valoris, quàm nunc in nostra ac probabiliore sententia, certò & infallibiliter proficiunt vivis atq; defunctis, & satisfactiones per eas applicatæ hauriuntur ex Thesaurò Ecclesiæ infinito & indefectibili. Deinde indulgentiæ communiter sunt abundantiores, perq; eas plus de pœna remittitur. Per communicationem verò bonorum spiritualium Ordinis non dimittitur tantùm de reatu seu pœna, verum participantibus communicatur

tur solum pars aliqua satisfactionum communium, que omnibus de corpore Religionis applicantur: & pars etiam aliqua ex satisfactionibus superabundantibus particularium, juxta dicta in superioribus, sed quid inde proveniat cuilibet, incertum nobis est, cum satisfactiones hominum finitæ sint ac defectibiles.

Unum est tamen in quo communicatio meritorum Ordinis videtur quodammodo indulgentias superare; videlicet, quod indulgentia solum conducant ad pœnæ temporalis remissionem: communicatio autem bonorum operum Ordinis, non modo prodest ad reatus temporarij remissionem, verum etiam ad diversa bona, tum spiritualia, tum temporalia adipiscenda: per eam quippè gratiæ prævenientes plurimæ alijs donantur, quibus gratiam sanctificantem amissam facilius recuperare, habitam conservare & augere, tentationibus fortius resistere &c. valeant, prout ex supra dictis sufficienter constat & patet.

QUÆRITUR decimò, An sit aliqua diversitas in hujusmodi participatione bonorum operum Ordinis nostri; ita ut aliqui magis participent, quàm alijs? Et ratio dubitandi posset esse, quia in quibusdam alijs Ordinibus, veluti in Ordine FF. Minorum, non æqualiter participant omnes de bonis operibus, & meritis Religiosorum ejusdem Ordinis, &c.

RESPONDEO distinguendo: vel enim loquimur de ijs, qui communicant in bonis spiritualibus Ordinis nostri, ratione Confraternitatis sacri SCAPULARIS quod gestant; vel de ijs, qui extra dictam Confraternitatem per Literas Filiationis solum admittuntur ad hanc Communicationem, & improprie Confratres dicuntur.

PRIORES videtur æqualiter omnes participare, & nulla esse omnino inter eos diversitas: licet P. Irenæus mox adducendus oppositum sentiat. Hoc suaderi hoc argumento videtur. Ad hanc meritorum participationem pro parthenijs Sodalibus nihil aliud requiritur, quàm legitima susceptio, & gestatio Mariani Scapularis; ut infra Part. 7. Cap. 4. dicemus: at utrūq; hoc, ut supponimus, æqualiter in omnibus reperitur, Ergò &c.

Confirmatur: ad gaudendum hac bonorum operum communicatione solum exigitur, & sufficit esse quempiam Mariani Scapularis atq; Ordinis Confratrem, sed hanc rationem & conditionem

Qq

omnes

Et hæc indulgentias?

Fructus communionis meritorum, &c.

215.

Utrum diversitas aliqua inter participantes prædicta bona Religionis opera reperiatur?

Inter communicantes ratione Confraternitatis nullam adesse diversitatem probatur.

omnes Sodales æqualiter participant, ergò etiam æqualiter gaudebunt hac communicatione &c.

POSTERIORES verò, qui ratione Literarum Filiationis dictorum Ordinis spiritualium bonorum participes redduntur, regulariter & ut plurimum inæqualiter communicant de dictis bonis ita præter alios censet Bordonus Tom. 3. oper. mor. resolut. 84. num. 16. & Inæxus loco statim referendo: sicq; etiam sentire videntur omnes illi Doctores, quos Cap. 4. num. 202. adduximus. Cum enim hæc Literæ ordinariè conferri soleant à Religionis Prælati, ex reciproco, & præstita Ordini beneficia, gratitudinis affectu, & in his præstantibus non modica communiter soleat intercedere diversitas, similis quoque diversitas ordinariè intercedet, inter ipsos possidentes has Literas & in ipsa participatione: ita ut pro rata solum participent, seu secundum numerum, modumq; beneficiorum. Ratio quippe motiva & causa finalis hujus communicationis sunt exhibita beneficia, ergo quo plura & majora illa fuerint, tanto amplius quis percipiet de præfatis bonis ac meritis. His adde, quod juxta Angelicum Doctorem teneamur magis benefacere his, cum quibus majorem habemus conjunctionem atq; obligationem &c.

Notat Peyrinis, quod cum hujusmodi Fraternalitatis Literæ cedantur à Prælati Ordinis Benefactoribus: si, inquit, in aliquo cesset ista causa finalis, quia scilicet non sit benefactor, certe iste non fruatur dictis bonis; cessante enim causa, debet cessare effectus. Et similiter cessat fruendi dictis bonis illi, qui cum benefactor esset tempore acceptæ participationis, cessat à benefaciendo. Distinguit autem quadruplex Benefactorum genus. Et advertet, inquit, quod benefactores sint in quadruplici differentia. Alij enim benefaciunt opibus & elemosynis suis Religiosorum paupertatem allevando. Alij òs benefaciunt, ab injurijs defendendo, à calumnijs liberando, & eis bene semper loquendo, reverentiam illis exhibendo. Alij jurâ eorum sustentant, & sustentant in judicio, ut Doctores, Procuratores, Solicitatores, Advocati. Alij illis benefaciunt, officium exercendo Medici, Chyrurgi, Notarij, &c. ipsi quoque non possunt ad participationem admitti. Quod si postquam sunt admissi, cessat saltem ab una ex prædictis beneficentijs impendendis, etiam cessat in illis participationum effectus. Quare qui opibus paupertatem Religiosorum sublevabat, ad paupertatem reductus, si bene saltem de illis loquatur, non desinit participare de dictis bonis. Hæc Peyrinis Tom. 2. de Prælat. Relig. quest. 3. Cap. 6. n. 11.

Inter communicantes vero ob litteras Fraternalitatis solet non modica ordinariè intercedere diversitas.

Nota quadruplex Benefactorum genus, qui omnes, juxta Peyrini sententiã, ad participationem sæpius dicitur admitti queunt.

Nec prædictis obstat PII V. Constitutio incipiens, *Etsi Dominici gregis, &c.* anno 1567. promulgata, quia, ut *infra* fusiùs dicemus, per illam duntaxat indulgentiæ revocantur, pro quarum adeptione porrigendæ erant manus adjunctrices, nequaquam vero sæpius dicta meritorum seu bonorum operum participatio.

QUÆRITUR undecimo, Utrum si in traditione SCAPULARIS prædicta verba, per quæ Confratres ad Ordinis beneficia recipiuntur, omitterentur, nihilominus essent eorum participes? 216.

RESPOND. Confratres per receptionem sacri SCAPULARIS admitti ad Ordinis beneficia, seu bona spiritualia, licet præfata verba, *Ego auctoritate, &c.* intermitterentur, quo ad partem à summo Pontifice concessam: quemadmodum universalis Ecclesiæ militantis suffragiorum partem obtinent singularem vi susceptæ Confraternitatis, etsi ea de re in receptione eorundem nulla fiat mentio. Ratio hujus est, quod GREGORIUS XIII. in Constit. *Ut laudes.* sic fuerit interpretatus Bullam CLEMENTIS VII. ut præfati Confratres facti sint participes bonorum spiritualium Ordinis, imò & universalis Ecclesiæ militantis. Quapropter si id Confratribus declaratur in receptione, siue non, par erit ratio quo ad partem ejusmodi à summo Pontifice concessam, dico à summo Pontifice concessam, &c. Nam alia est ratio de parte concessa à Superioribus Ordinis. Enimvero summus Pontifex ita est Dominus bonorum Ordinis spiritualium, uti & quorumlibet aliorum Ecclesiasticorum, ut proprium *infra* ipsum habeant *dominium* Superiores: vi cujus possunt dispensare spirituales Ordinis thesaurum: imò inter ipsos Superiores majores & minores eadem servari debet proportio dominij, & dispensationis, juxta gradum suæ jurisdictionis. Præfata igitur verba: *Ego auctoritate, &c.* non debent intelligi de parte per summos Pontifices, sed per Prælatos Ordinis Confratribus assignata, ultra concessam à summis Pontificibus. Ex quo fit, quod si omittantur ista verba, carebunt Confratres tali participatione ab Ordine concedenda, at gaudebunt nihilominus parte bonorum Ordinis, uti & Ecclesiæ à summis Pontificibus concessa.

Dixi etiam supra GREGORIUM XIII. fuisse interpretatum Bullam CLEMENTIS VII. nam ea patitur aliquam difficultatem, quoad præfens negotium, tum quod participationis beneficiorum Ordinis

Qq 2

cla-

clarè non meminerit, tum quod universalis Ecclesiæ suffragia non tam Confratribus quàm facientibus elemosynas &c. videatur imperitari. Quæ omnia in Constitutione GREGORII XIII. tanquam exponentis Bullam CLEMENTIS sunt evidentiâ.

217.

PRO confirmatione eorum, quæ hic, ac in præcedentibus Capitibus dicta sunt, lubet hic adjungere id quod advertendum monet R. P. Irenæus à S. Jacobo in suo pluribus cit. *Tract. de singul. Reg. protecl. sect. 3. cap. 4. §. 3.* his verbis: [Notandum verò vi illius receptionis ad Ordinis beneficia factæ in tradendo SCAPULARI, participari quidem aliquid bonorum spiritualium Ordinis, quod sibi non compararent Fideles absq; istiusmodi receptione. Verum si præterea suis ergà Ordinem beneficijs *Literas Affiliationis* obtinuerint, majorem pariter bonorum Ordinis spiritualium partem acquirunt, quàm per alterutrum seorsim acceptam. Quemadmodum iterum inter Benefactores Ordinis, qui pluribus aut majoribus beneficijs meretur de Ordine, plura sibi comparat Ordinis suffragia, cæteris paribus. Item ex ijs, qui Scapulare acceperint, ideoq; Ordinis beneficia participant, plus sibi assumit de ijsdem suffragijs, quàm quod zelo & affectu Confraternitatis ejusmodi beneficium colit & amittit. Hinc colliges discrimen inter receptionem ad Ordinis beneficia per SCAPULARE, & per *Literas Affiliationis*. Per SCAPULARE ad ea mittuntur, eo quod fiant *Confratres*, id est, quasi Fratres nostri Ordinis: in quos æquum est propterea dividi nostram bonorum spiritualium hæreditatem. Per *Literas Affiliationis* vicem rependimus, ac in gratitudinem bonorum temporalium quæ accepimus, refundimus spiritualia, quod in universa Ecclesia ab initio fuit receptum & usitatum. Porro præter communes Ordinis preces, institui solent singularia pro Confratribus & *Literas Affiliationis* habentibus suffragia, tum vivis, tum mortuis, tam in communi Choro, quàm ab unoquoq; sigillatim, & ex Chorum existenti, ut videre est in Constitutionibus nostræ observantia. Item commendari solent in nostris Capitulis Provincialibus, ut à tota sic collecta Provincia eadem vota recipiant atq; suffragia. Hæcenus ille.

Discrimen
inter re-
ceptos ad
Ordinis be-
neficia per
Scapulare,
& per Lit-
teras Filiationis,